

hjem, efter at vi havde vedtaget Skatte-lovene. Det var en Træl- og Kulhand-ler fra en jysk By. Han var meget indig-neret og fortalte, at nu havde Rigsdagen snart lavet det saadan, at man blev ked af det hele. Han maatte svare Merind-komstskat, oplyste han, af 200,000 Kr. Hans Indtægt havde været 200,000 Kr. større end normalt, og deraf skulde han svare Merindkomstskat, og naar nu Skatte-lovene blev vedtaget og Kommunerne for at gennemføre Dyrtidsforanstaltninger kunde lægge ekstraordinære Skatter paa de store Indtægter, vilde han komme til — regnede han ud — at svare 60 pCt. af sin Merindkomst, altsaa 120,000 Kr., i Skat. Jeg tror nu, det var en Overdrivelse, men han mente selv, at 60 pCt. vilde passe, og han sagde: Man taber paa den Maade Lysten til at drive Forretning. Han havde tjent 200,000 Kr. mere end normalt ved kunstigt at forhøje Prisen paa Kul og Træl, men han maatte tabe Lysten, fordi han maatte af med 120,000 Kr. og kun beholdt 80,000 Kr. mere end normalt. Nu hører jeg, at ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) har næret Ængstelse for, at man skulde gaa hen og slagte Hønen, der lægger Guldæg, det vil sige, at Folk skulde tabe Lysten til at gøre Forretninger. Der har i hele Venstres Politik været en Ængstelse for, at vi skulde tage saa haardt fat, at Folk tabte Lysten. I Dag har det ærede Medlem udviklet, at vi kan ikke komme længere med Skatter. De 80,000 Kr., som denne Mand beholder af sine 200,000, gaar det efter det ærede Medlems Mening ikke an at røre ved, for saa taber Manden Lysten, og jeg kan forstaa, at i Venstres Øjne er det en farlig Sag, hvis Folk gaar hen og taber Lysten til at drive Virksomhed, Lysten til at opnaa fortsat Udbytte.

Men jeg talte ogsaa med en anden Mand, som var ved at tabe Lysten til Ar-bejde. Det var en Arbejder fra Horsens, som har en god og vellønnet Plads, en stor Familie at forsørge, og som hidtil har klaret sig uden egentlige økonomiske Bekymringer. Det var en dygtig Arbejder i sit Fag, ordentlig og paapasselig. Han kom til mig i Sommer og fortalte, at han havde fremdeles Arbejde, men da han havde en stor Børneflokk, maatte han i Juni Maaned for første Gang ty til Hjelpe-kassen i Horsens, af hvilken han fik 25 Kr. som Hjælp til Husleje. Han sagde, at han havde ingen Gæld, og han turde ikke stifte Gæld, for saa fik han den al-

drig betalt, han maatte bruge sine Penge fra Dag til Dag, og han vilde sikkert ogsaa i Efteraaret blive nødt til at faa Hjælp til Ildebrændsel, og han tilføjede en Anke mod Rigsdagen, fordi den ikke skred tilstrækkelig ind mod dem, som fordyrer Prisen paa Varer herhjemme, og han tilføjede: „Jeg taber til sidst Lysten til mit Arbejde. Naar jeg, som ved, at jeg er dygtig til Arbejdet i mit Fag og arbejder saa godt jeg kan, ligefuldt maa ty til Hjelpekassen, taber jeg til sidst Lysten til Arbejde“. Jeg siger, at naar jeg tænker paa disse to, er jeg meget mere ængste-lig for, at Arbejderen skal tabe Lysten til sit Arbejde, end for, at den anden skal det. At Arbejderen taber Lysten er langt farligere, end om Kul- og Trælshandle-ren taber Lysten. Jeg vilde ikke se nogen stor Ulykke i, om han indstillede sin Virksomhed og Samfundet maatte over-tage den. Derimod vilde jeg se en meget stor Ulykke i, om Arbejderen tabte Lysten til sit Arbejde, det vilde være en national Ulykke. Man hører undertiden en Udvik-ling af, at der er ydende og nydende i vort Samfund, og jeg er tilbøjelig til at tro, at naar nu Velhaveren med de 200,000 Kr.s Indtægt bryster sig af, at han skal svare 120,000 Kr. i Skat, vil man betragte ham som den ydende og Arbejderen, der skal have sine 25 Kr. af Hjelpekassen, som nydende. Jeg tror, vi kan være enige om, at det er en lynende falsk Betegnelse. Naar det private Initiativ gør det muligt, at Kulhandleren fordyrer Prisen for Brændsel og tvinger Huslejen i Vejret og derved tvinger Arbejderne til at gaa til Hjelpekasserne, saa er det disse Menne-sker med de store Indtægter, der er de nydende, men den Arbejder, der er med til at holde Samfundet oppe, er den ydende.

Men selv om vi mod det Ønske, som udtaltes i Dag af Venstres Ordfører, ikke nøjedes med at tage 120,000 Kr., men tog alle 200,000 Kr. hos Kulhandleren, tog hele hans Merindtægt og fordelte den til de Folk, der lider under Udbyttningen her-hjemme, selv om vi gjorde det, vilde det ene dog ikke kunne opveje det andet. Det er ikke tilstrækkeligt, at en Arbejder faar Brødet paa Bordet til at mætte sig med. For ham er det vidt forskelligt, om det Brød, han har staaende paa Bordet, er noget, han ved sine egne Hænders Arbejde har skaffet til Veje, eller er noget, han har maattet tiltrygle sig hos andre. Hvis en Mand, som har en Indtægt af 25 Kr. om Ugen, skal bruge 30 Kr. til sin Families Underhold, kan han hæve 5 Kr. hos Hjelpe-